

EXCURSIE NAAR AANLEIDING VAN DEN
WETENSCHAPPELIJEN CURSUS DER NEDER-
LANDSCHE BOSCHBOUWVEREENIGING.

ZATERDAG N.M. 1 OCT. 1932.

door Ir. L. C. GEERLING.

In aansluiting met de 's morgens gehouden voordracht van verslaggever werd in een 25—30-jarige, slechts tweemaal gedunde, dennenopstand van het landgoed „Oranje Nassau's Oord" het taxeeren van boomklassen gedemonstreerd. Uit het boomklassen-overzicht over een paar jaren werd ook hier afgeleid, dat ten opzichte van de gunstige biologische opstandontwikkeling de dunning niet vroegtijdig genoeg kan plaats hebben. Ondanks de omstandigheid, dat nog het jaar tevoren een tweede dunning was ingelegd bleken de kronen in de medeheerschende étage zoowel als in de heerschende étage overwegend (resp. het tweederde deel) eenzijdig ontwikkeld.

Onder leiding van den tijd. Boschbouwkundige Ir. W. B u r d e t werden daarna de beide kweekrijen van het Rijksboschbouwproefstation bezichtigd. Behalve een groot aantal herkomsten van zilverden, grove den, douglas, Europeesche lariks en eik treft men daar een groot aantal veldproeven betreffende de bemestingstoestand van het zaaibed (grove den en douglas), verspeenwijdte en plantmethode (recht-tegenover schuinplanting) aan. Op deze relatief hoog gelegen, grofkorrelige, praeglaciale zandgrond bleek een gunstige ontwikkeling van de dennenzaailingen afhankelijk van een ruime hoeveelheid stalmest (1 m³ per are). Toevoeging van minerale meststoffen had hier geen stimuleerende werking. Toch bleek stikstofbemesting van beteekenis, aangezien de tijdelijk meer gele kleur van de overige perceeltjes wel heeft aangetoond, dat de stalmest de stikstofbehoefte niet onder alle omstandigheden dekt. Vermelding verdient de aanwezigheid van enkele uit Schotland toegezonden *Larix europaeis*; vermoedelijk een geval van heterogenese tusschen Japansche en Europeesche lariks.

Tot slot werden op het landgoed „Oranje Nassau's Oord" de proeven tot bestrijding van heidevegetatie door middel van kalkstikstof in oogenschouw genomen. Ofschoon ook deze proef eerst het volgend jaar afloopt, kan toch vermeld worden, dat de heide na het toedienen van de kalkstikstof wel bruin verdorde doch niet afstierf. In het algemeen trad een meer of minder herstel op, dat onvollediger was naar-

mate de kalkstikstof later in het jaar was toegediend, en werd de bloei verlaat. Ten opzichte van de hoeveelheid werd opgemerkt, dat de veldjes met 300 kg per ha zich hersteld hadden en er nog iets groener uitzagen dan de onbehandelde heide. Op de veldjes met 800 kg per ha was een duidelijke beschadiging waarneembaar. Bij de hoeveelheden van 600 en 500 kg lag de beschadiging in tusschen die bij 400 en 800 kg.

UIT DE DAGBLADEN.

(Alg. Handelsblad, 31-1-1933).

DE NAAMSAFLEIDING VAN ABCOUDE.

Er zijn in ons land weinig dorpen, die op zooveel naamsafleidingen kunnen bogen als Abcoude. Nu is naamsafleiding vanouds een aantrekkelijke bezigheid geweest, waarbij men naar hartelust kon fantaseefen. En Abcoude heeft blijkbaar op die fantasie gewerkt.

De oudste schrijfwijze van Abcoude komt voor in een verdrag van 1085 tusschen de kerken van St. Maarten en van St. Jan te Utrecht, gesloten door bemiddeling van Bisschop Koenraad. Zij luidt daar: Abeke-walda.

We zullen van dezen naam uitgaan bij ons verder onderzoek. In „Abeke-walda” is het laatste deel het duidelijkst. Het is niet anders dan het Duitse „Wald” of ons „woude” of „woud”. En wanneer we trachten te controleeren of het waar geweest kan zijn, dat de streek om Abcoude beboscht was, dan blijkt het, dat dit ook werkelijk het geval is.

In de eerste eeuw onzer jaartelling was de groote strandvlakte, die zich uitstrekte tusschen de duinen en de hooge gronden in het noemrassig landschap, volgens Romeinsche schrijvers als Caltas en Plinius, moerassig, maar geheel met dicht houtgewas bezet. Dat van deze bosschen later geen melding meer wordt gemaakt, zoodat ze dus wel verdwenen zullen zijn geweest, behoeft geen verwondering te baren. Immers, door rijzing van den zeespiegel werd in latere eeuwen de toestand in de strandvlakte geheel gewijzigd, en werd zij geheel overstromd. Toen na 500 n. Chr. de klimaatologische verhoudingen, onder den invloed van het intreden van het subatlantische tijdperk, geheel veranderden, en vooral tusschen 500 en 1100 na Chr. vele hevige stormvloedden optraden, verdwenen vrijwel alle bosschen in de strandvlakte, waarin ook Abcoude gelegen is, het een na het andere. Wij kunnen dus veilig aannemen, dat in den tijd dat Abcoude zijn naam kreeg de streek er omheen beboscht was.

Er is echter nog een andere controle mogelijk. Ook thans nog worden in den bodem langs de Holendrecht in de nabijheid van Abcoude eenige meters beneden de oppervlakte boomstammen aangetroffen, hoewel het grootste deel er al lang uitgehaald is. Over het gebruik daarvan schrijft Kok in zijn Vaderlandsch Woordenboek: „Breder strekt het bosch (waarvan de stammen thans nog in den bodem liggende worden aange-troffen) zich uit naar Abcoude, en is daar meest eikenhout, zeer taai en bruikbaar voor de boeren, die er latten van maken om de huizen te dekken”.